

התלוינים

בגדאד מחכים עתה כ־120 יהודים נוספים למשפט — ויחד עימם כמה מאות ערבים ידועים פחות או יותר. בראשם: עבדאל-רחמאן אל-בזוא.

המטרה ברורה: לביים משפט גדול, בו ייצא אל-בזוא אשם בבגידה ובריגול לטובת ישראל — וסופו כבר ידוע: להתנדנד עם שחר על עמוד-תלייה בכיכר השיחרור.

אם לצורך זה הוקרבו תשעה יהודים וחמישה ערבים, ואם יוקרבו בעתיד עוד כמה עשרות יהודים וערבים — מוכנה הכת המתועבת השולטת בבגדאד לשלם ברצון את מחיריהם.

צוקי: „ואללה, איננה אשם!“

אבל נמצא מי שמוכן היה להפיל את עצמו ולהעיד כי אמנם היתה רשת זו קיימת, ושהיא באמת פעלה נגד בטחון המדינה. זהו עורך-דין צעיר בשם ג'עפר צאדק אל-חאווי, שהעיד כי אסף ידיעות מאגשי-צבא יהעבי רן לראש-הרשת היהודי.

אל-חאווי (ששמו פירושו „המכשף“ בערבית) אמנם נידון אף הוא למיתה. אבל עונשו הומר למאסר-עולם — ואפשר להניח שבקרוב ייצא לחופשי, בשקט.

ייתכן שהוא עוד יופיע כעדה-מלך במשפטים שיערכו בקרוב. שכן בבית-הכבא בי-

אחד העצורים, נעים כדורי, אף פוצץ, ל-דברי התביעה, את גשר מקאם הגדול, המת-נשא מעל סדרת תעלות בעיר בצרה. הגשר אמנם פוצץ — אבל כל איש בעיראק יודע, כי היתה זו פעולתה של מחתרת שמאלנית גדולה, שאנשיה מתרכזים באזור הביצות מסביב לבצרה, ואשר כוחות סדירים של צבא עיראק לא הצליחו עד כה להכניעם.

מישטר הפחד מהפיכה

במשך שבועות פירסמה העיתונות העיראקית ידיעות על מעצרים ועל תוכניות אוימות שסוכלו. הכונה היתה ברורה לחלוטין: להסיח את דעת-הקהל ממחוליה של כת הקצינים, שפירסמה חוברת-הבטחות בת 30 עמודים תחת השם היומני מישטר ההפיכה — אבל לא הגשימה אפילו הבטחה חיובית אחת מכל אלה. היהודים נוצלו כשעיר-לעזאזל, וכל זעם ההמון הופנה כלפי-

כך הם מתרצים את הזוועה:

כך פעם שמדינה ערבית עורכת משפט „אחה לאורחים יהודיים, באשמת ריגול לטובת ישראל, הוא מטילה על שופרות-התעמולה שלה שני תפקידים: להסביר ל-עולם מדוע היא שולחת את היהודים האלה לגררום; ולאורחיה שלה — מדוע יוצאת ישראל מנצחת ממיבחי-הכוח עם מדינות ערב.

כדי למלא תפקיד זה, פיתחו התועמלנים הערביים שיטה קבועה: הם מציינים את המודיעין של צה"ל בצבעים השחורים ביותר. הם מתארים אותו לא כגוף מודיעיני רגיל — אלא כמגוננון שטני, שאין בפניו שום מעצור.

כאותו שבוע בו ביצעה בגדאד את ה-

שילמו החיילים המצריים בחזית ארץ-ישראל: אל הפגזים שנורו לעבר הקחים הישראליים לא התפוצצו, ואילו המוקשים שהונחו על ידי חיילי פארוק התפוצצו בידי מניחיהם.

הסוכנים הישראליים אף הצליחו להחזיר מספר אנשים אל תוך ציפתה של אונייה סורית, שעסקה בהובלת נשק ותחמושת למצרים. כהחת ההפלגות נתקלה האוניה בסירת-דיגים הפוכה בלב-ים. רבי-החובל העלה את הניצולים לסיפון — ואז השתלטו אלה, בעזרת הסוכנים הישראליים, על אוניית-הו והובילו אותה לתל-אביב.

מיבצע אחר, שניכשל, למד — כך הסביר אל-מוצאור — על שיטות המודיעין. הוא נערך במצרים, בשנת 1954, כאשר יחסי מצרים-ארצות-הברית עמדו בסימן פריחה. רשת ישראלית — מורכבת מיהודים מקומיים — הטמינה פצצות בנוסדות אמריקאיים. אחר-כך זיף המודיעין הישר-

התובע

ריוס. מיבצעם הנועז ביותר היה חיטול רשת הקשר של המיפקדה העליונה בסיני. הם הצליחו לחבל ברשת האלוטית, שקישרה את המיפקדה עם כוחות-המישנה. כך אילצו את המיפקדה להשתמש באמצעי-חירום, אשר קל היה לישראלים להתלכש עליהם.

סיוט ושמו מודיעין צה"ל

הסוכנים הישראליים עלו על הערוצים המצריים, ומכיוון שכבר פיענחו את הצופן המצרי — זרעו תוהו ובוהו בין היחידות. ומדוע עזבו הכוחות המצריים את שארם אל-שייך ללא ירייה אחת? מפני שהישראלים הובגו שידור פקודה כוזבת למפקד ה-כוח שם, לסגת ללא קרב.

ההצלחה הישראלית — כך קבע אל-מוצאור — נקנית באמצעים פסולים: איר-מיס, שוחה, חטטנות, שחיתות-מינית. אפילו רצח אינו פסול. השבועון המצרי אף ידע לפענח את סוד מותו של מישל סאפרשטיין, מתורגמן של נאט"ו שנמצא מת בדירתו בשדרות פוש בפאריס: „הוא סירב למלא אחרי הוראת הכנופיה הציונית — ולכן רצחו אותו.“

אלי מיסמכים, שכביכול הוכיחו לביון ה-אמריקאי, כי מניחי הפצצות היו מצרים. רק במקרה נתפס אחר מאנשי הרשת, באשר פצצת-תבערה התלקחה בכיסו. „מיבצע זה“, סיכם אל-מוצאור, „עלה לישראל בשמונה מסוכניה. אבל זה לא איכפת ל-בוסיס בתל-אביב. הפרשה, שזכתה לכינוי פרשת לבון, הושקתה.“

בשנים 1956—1957 התרכזה פעולת הסוכנים הישראליים נגד המדענים הגרמניים במצרים, ונגד מיפעלי הטילים בתלואן. הם הצליחו להחזיר שני סוכנים למשרדו של חסן סיד כאמיל, הממונה על קשירת יחסי עם מיפעלים ומדענים גרמניים. השניים השיגו את רשימת 130 התכרות הגרמניות והשחיצויות שסיפקו חלקים למאמץ המלחמתי המצרי, וגם את שמות המדענים הגרמניים שחתמו על חוזה-עבודה עם מצרים.

הם תיכננו לחסל את כאמיל. ברבע האח-רון ביטל את סיסתו למצרים, ורק אשתו סטה הבייתה. היא מתה כאשר התפוצץ המי-טוס על גוסעיו. השדים הישראליים גם גרמו למותם של חמישה פועלים מצריים חפים מפשע, ולעיחורונה של מזכירת-ה-מדען הגרמני חלפגאנג פילץ — על-ידי מישלוח חבלות נמץ.

במלחמת יוני הגיע המודיעין הישראלי לשיאים חדשים. סוכנים דוברי-ערבית התחפשו כהדים מצריים, חדרו אל מאחורי הקחים בסיני. הם חטפו קצינים, גנבו מיסמכים סודיים, פוצצו מאגרי מזון ומים יק-

משפט הראווה

התמונה הראשונה — היחידה של הנאשמים שהותרה לפירסום. נראים בה היהודים והערבים עומדים בתא הנאשמים, מקשיבים להקראת גזר-הדין. למחרת הפירסום — כבר בוצעה התלייה הסיניית.

רחובות, כשמיני עיוניים מעידים על ה-צורה בה נרצחו.

אבל יש גם מנהיגים שאי-אפשר לרצוח כחשאי ובשקט. בולט ביניהם עבדאל-רחמן אל-בזוא, האורח שניהן כראש-המשלה לפני שנתיים. יותר ויותר עיראקים נשמעו ב-חודשים האחרונים דורשים את החזרתו ל-שלטון, וביטול הדיקטטורה הצבאית הרצ-חנית.

כדי לחסל את אל-בזוא — צריך להוכיח שהוא בוגד. הבגידה הנוראה ביותר היא הבגידה בשורת ישראל. על כן היה צורך להוכיח שאומנם קיימים בוגדים בעיראק, הפועלים למען ישראל. כדי שטענה זו תיר-אה סבירה, היו קציני בגדאד חייבים לחלח את האשם במיספר רב ככל האפשר של יהודים — ולצרף אליהם שותפים ערביים. זה מה שעשו במשפט האחרון.

הנאשמים היהודים כפרו כולם באשמה. אחד פתח — „ראש הרשת“ וילכה — אף נשמע כאחד השידורים של רדיו בגדאד

* בישראל פורסם בתחילה שהוא בנו של הרב הראשי של בגדאד, ששון כדורי. אך בנו של הרב נקרא שאול ששון, והוא מוזמן לדין במשפט.